

Psychometric Properties of the Iranian Version of We-ness Questionnaire

Sajjad Naghibifar

M.A. in Family Counseling, Ferdowsi University of Mashhad, Mashhad, Iran. Email: s.naghibifar@alumni.um.ac.ir

Seyed Ali Kimiaei

Associate Professor, Ferdowsi University of Mashhad, Mashhad, Iran. (Corresponding Author), Email: kimiaei@um.ac.ir

Batool Shokoohinik

M.A. in Family Counseling, Ferdowsi University of Mashhad, Mashhad, Iran. Email: shokoohinik.ba@mail.um.ac.ir

Received: 2024-05-18	Revised: 2025-04-19	Accepted: 2025-11-05	Published: 2025-12-30
Citation: Naghibifar, S., Kimiaei, A. & Shokoohinik, B. (2025). Psychometric Properties of the Iranian Version of We-ness Questionnaire. <i>Research in Clinical Psychology and Counseling</i> , 15(2), 49-71. doi: 10.22067/tpccp.2025.85490.1595			

Abstract

Introduction

The concept of interdependence among couples, as well as the notion of mutual identity between spouses, constitutes a fundamental construct within the domain of family and couple therapy research. The marital relationship is defined as the combination of two pasts and two futures that include different values and paradigms. This combination results in the creation and establishment of a relationship that is dyadic and valuable (Long & Young, 2006). However, this union is not a transient and temporary phenomenon. It requires the promotion of an integrity sense. It has been demonstrated that, over time, the desires, needs, and satisfaction of each individual become the other one's life goals. Consequently, the elements contributing to the satisfaction of the couple gradually become analogous to each other (Gildersleeve et al., 2017). At the beginning of a couple's relationship, each couple has an individual self-image that seems to transform over time, based on the couples' understanding of their relationship, into a shared image of "we". In essence, as partners develop a close and intimate relationship, they move toward the formation of a shared identity or "we-ness" (Topcu-Uzer et al., 2021). Research has demonstrated that the fundamental factor in dyadic adjustment and satisfaction is the shared we-ness identity. The presence of we-ness strengthens acceptance, forgiveness, patience, and companionship in the vicissitudes of life between couples (Reid et al., 2006; Reid et al., 2008). Furthermore, the perception of we-ness fosters a greater investment in the relationship among couples who function as a cohesive unit (Konstam, 2019). Consequently, there is a necessity for a self-report instrument that encompasses cognitive, emotional, and behavioral dimensions associated with the perception of partner interdependence. The objective of the present study was to evaluate the reliability and validity of the Iranian version of We-ness Questionnaire (Topcu-Uzer et al., 2021).

Method

This descriptive-comparative study collected data from 623 Iranian married participants. The participants in this study were individuals with age range of 17 to 88 years who were selected using convenience sampling method. The research instruments employed in this study

©2025 The author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, as long as the original authors and source are cited. No permission is required from the authors or the publishers.

included the We-ness Questionnaire (Topcu-Uzer et al., 2021); Dyadic Coping Inventory (Bodenmann, 2008); Emotional Harassment Scale (Barahimi, 2008); Dyadic Adjustment Scale (Spanier, 1976); and Young Schema Questionnaire (Young & Brown, 1990). In this study, the psychometric properties of the questionnaire were examined using SPSS version 27. These properties include internal consistency, confirmatory factor analysis, convergent and divergent validity.

Findings

The final sample demonstrated acceptable internal consistency ($\alpha=0.95$). To assess the construct validity, the CVI and CVR indices were calculated and obtained as 0.87 and 0.85, respectively. The result of confirmatory factor analysis showed one factor that explained 58.06% of the total variance. The 17 items of the We-ness Questionnaire were loaded onto a single factor, which exhibited a range from 0.63 to 0.83. Furthermore, a positive and significant correlation of 0.68 and 0.71 was obtained between the We-ness Questionnaire and the Shared Stress Coping Styles from the Dyadic Coping Inventory and the Dyadic Consensus from the Dyadic Adjustment Scale. Additionally, a negative and significant correlation of -0.63 and -0.20 was obtained between the We-ness Questionnaire and the Emotional Harassment and Mistrust Schema.

Discussion & Conclusion

The goal of this research was to analyze the psychometric properties of We-ness Questionnaire in Iranian population. Decades of research studies have demonstrated that we-ness has a positive correlation with mutual satisfaction and commitment to the relationship (see Alea et al., 2015). Moreover, it has been evidenced that we-ness negatively predicts the likelihood of a decrease in relationship quality and ultimately separation or divorce (Bohlman et al., 2011). To evaluate the internal consistency, the Cronbach's alpha was used and indicated high internal consistency and reliability of the questionnaire. This finding was consistent with the relevant finding of research in Turkey by Üçok et al. (2024). To assess the construct validity, the CVI and CVR was calculated and gained data showed the acceptable construct validity. The result of confirmatory factor analysis revealed one factor which was in consistent with Topcu-Uzer et al (2021) findings. Additionally, results showed strong and positive correlations between We-ness Questionnaire and Common Dyadic Coping subscale of the Dyadic Coping Inventory, and Dyadic Cohesion subscale of the Dyadic Adjustment Scale. These findings indicate the convergent validity of the Iranian version of the We-ness Questionnaire. When couples feel more agreement, support, and respect in their relationships, they are more likely to have a higher level of cohesion and life satisfaction, and the reason for this may be that a successful and satisfying marital relationship can be a source of emotional support, security, and empathy. On the other hand, the presence of problems in marital adjustment (such as constant confrontations, lack of intimacy, and dissatisfaction with the relationship) can lead to a decrease in the level of couples' cohesion, increased stress, anxiety, and depression. Furthermore, strong negative correlation was showed between Weness questionnaire and Emotional Harassment inventory while low negative correlation was revealed between Weness questionnaire and Young Schema inventory. Couples with high levels of intimacy and unity will have a greater ability to cope with problems, challenges, and changes related to the relationship and will also have higher marital commitment. Thus, the level of emotional abuse, which includes neglect, verbal abuse, dominance, and social restriction, will decrease with increasing intimacy and unity between couples. In addition, the distrust/mistreatment schema seriously undermines trust, which prevents the formation

of a close and intimate relationship. People with a distrust schema have difficulty establishing honest and open relationships, which prevents the formation of a common understanding. Psychometric analysis of the We-ness Questionnaire indicates that it possesses appropriate validity and reliability in Iranian society and provides the ability to assess the level of couples' perceived weness.

Keywords: Weness, Validity, Reliability

پژوهش‌های روان‌شناسی بالینی و مشاوره

مقاله پژوهشی

<https://tpccp.um.ac.ir>

دسترسی آزاد

ویژگی‌های روان‌سنجی نسخه ایرانی پرسشنامه ماشدگی

سجاد نقیبی فر ^{ID}

دانش آموخته کارشناسی ارشد مشاوره خانواده، گروه روان‌شناسی مشاوره و تربیتی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران.

s.naghbifar@alumni.um.ac.ir

سید علی کیمیایی ^{ID}

دانشیار گروه روان‌شناسی مشاوره و تربیتی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران. (نویسنده مسئول)، kimiaee@um.ac.ir

بتول شکوهی نیک ^{ID}

دانش آموخته کارشناسی ارشد مشاوره خانواده، گروه روان‌شناسی مشاوره و تربیتی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران.

Bitashokoohi6@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۲/۲۹	تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۱/۳۰	تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۸/۱۴	تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۱۰/۰۹
استناد: نقیبی فر، سجاد؛ کیمیایی، سید علی؛ شاهی نیک، بتول. (۱۴۰۴). ویژگی‌های روان‌سنجی نسخه ایرانی پرسشنامه ماشدگی. پژوهش‌های روان‌شناسی بالینی و مشاوره، ۱۵(۲)، ۴۹-۷۱. doi: 10.22067/tpccp.2025.85490.1595			

چکیده

هدف: درک وابستگی متقابل زوجها و هویت متقابل همسر سازه‌ای کلیدی در تحقیق پیرامون خانواده و زوج‌درمانی می‌باشد. در همین راستا، نیاز به ابزاری خود - سنجی که ابعاد شناختی، عاطفی و رفتاری درک زوجها از وابستگی متقابل ایشان که ما شدگی نامیده می‌شود را بسنجد کاربردی به نظر می‌رسد. هدف پژوهش حاضر ارزیابی پایایی و روایی پرسشنامه ماشدگی در جامعه ایران می‌باشد.

روش: در پژوهشی توصیفی - همبستگی از نوع انطباق یابی، تعداد نمونه در دسترس ۶۲۳ نفر انتخاب شده و پرسشنامه‌های ماشدگی، راهبردهای مقابله‌ای زوجها، آزار عاطفی، سازگاری زناشویی و طرح‌واره در اختیار ایشان قرار گرفت.

یافته‌ها: میزان همسانی درونی در نمونه نهایی ۰/۹۵ و میزان نسبت روایی محتوایی و شاخص روایی محتوایی به ترتیب ۰/۸۷ و ۰/۸۵ به دست آمد. نتایج تحلیل عاملی اکتشافی، وجود یک عامل که تبیین کننده ۵۸/۰۶ واریانس بود را نشان داده و ۱۷ گویه پرسشنامه ماشدگی، بار عاملی در بازه ۰/۶۳ تا ۰/۸۳ داشته‌اند. همچنین بین پرسشنامه ماشدگی با مقیاس سبک‌های مقابله با استرس مشترک از پرسشنامه راهبردهای مقابله‌ای زوجها و مقیاس توافق دونفره پرسشنامه سازگاری زناشویی همبستگی مثبت و معنادار به میزان ۰/۶۸ و ۰/۷۱ و بین پرسشنامه ماشدگی با پرسش‌نامه‌های آزار عاطفی و طرح‌واره بی‌اعتمادی، همبستگی منفی و معنادار به میزان ۰/۶۳- و ۰/۲۰- به دست آمد که تأیید کننده روایی همگرا و واگرای این پرسشنامه می‌باشد. **نتیجه:** با توجه به نتایج به دست آمده پرسشنامه ماشدگی در جامعه ایرانی، انطباق یابی شده و قابلیت استفاده پژوهشی و بالینی را دارد.

واژه‌های کلیدی: ماشدگی، روایی، پایایی

مقدمه

رابطه زوجی یک رابطه‌ی داوطلبانه، منحصر به فرد و عمیق می‌باشد که در نتیجه شکل‌گیری تعادل بین دو عامل ثبات و رشد اتفاق می‌افتد. رابطه همسری به معنای ترکیب شدن دو گذشته و هم‌چنین دو آینده می‌باشد که ارزش‌ها و جهان‌بینی متفاوتی را شامل شده که این به خلق و ایجاد یک رابطه‌ی دوجانبه و ارزشمند منجر می‌شود (Long & Young, ۲۰۰۶)؛ اما این اتحاد مقدس پدیده‌ای گذرا و مقطعی نبوده و نیازمند ایجاد و رشد و ارتقای حس یگانگی و یکپارچگی فضای شناختی، هیجانی و رفتاری میان زوج‌ها می‌باشد. به طوری که تمایلات و خواسته‌ها، نیازها و رضایت هر یک از زوج‌ها به هدف دیگری زندگی مبدل شده و به تدریج و با گسترش این هویت اشتراکی، مؤلفه‌های رضایتمندی زوج‌ها به همدیگر شبیه شوند (Gildersleeve et al., ۲۰۱۷). در آغاز شکل‌گیری رابطه زوجی، هر کدام از زوج‌ها تصویری فردی از خویش دارند که اینطور به نظر می‌آید که در گذر زمان و بر پایه ادراکی که زوج‌ها از رابطه‌ی خویش پیدا می‌کنند به تصویری مشترک (ما) مبدل می‌شود (Topcu-Uzer et al., ۲۰۲۱). به عبارت دیگر در طول برقراری رابطه نزدیک و صمیمی، شرکای زندگی به سمت تشکیل هویت مشترک پیش می‌روند. به خصوص شرکایی که دارای دید فردی هستند "من یا مرا" ممکن است به سمت وابستگی متقابل که انعکاس دهنده رابطه ایشان است، به پیش روند "تشکیل ما یا برای ما" (Reid et al., ۲۰۰۶). وابستگی متقابل میان زوج مستلزم حرکت آن‌ها به سمت یک موضع مشترک و همچنین تلاشی هماهنگ برای رسیدن به هدفی مشترک می‌باشد (Konstam, ۲۰۱۹).

لازمه شکل‌گیری و خلق مashedگی، ترکیب دو من و الحاق دیگری به خود می‌باشد که پدید آمدن این هویت مشترک برای زوج‌ها بسیار مهم و ارزشمند بوده که می‌تواند آن‌ها را برای روبه‌رو شدن با چالش‌های زندگی آماده کرده و کمک کند به بهترین شکل با این چالش‌ها مقابله کنند (Fergus & Reid, ۲۰۰۱)؛ بنابراین طبق تعریف، مashedگی عبارت است از؛ درجه‌ای که شرکای زندگی یکدیگر را به عنوان یک من واحد (ما) در وجوه مختلف شناختی، عاطفی و رفتاری درک می‌کنند در مقابل زمانی که برای خودشان هویت‌های جداگانه (من یا تو) قائل هستند.

هویت مashedگی زمانی می‌تواند وجود داشته باشد که احساسی که فرد از خودش دارد، شامل رابطه‌اش با همسر نیز باشد. وجود این جنبه از احساس، نشانگر مفهوم اشتراک و نیز ارتباطی درونی شده و در عین حال حضور هم‌زمان احساس استقلال و خودمختاری می‌باشد. افراد در حضور حس مashedگی است که قادرند عامل ایجاد کنش و واکنش‌های همسر خویش را تشخیص داده و تأثیرگذاری عملکرد خویش بر

افکار و احساسات همسر خود را ادراک کرده و پذیرای آن باشند. پژوهش‌هایی که در حوزه زوج و خانواده انجام شده نشان داده است که عامل بنیادین سازگاری و رضایتمندی زناشویی همین ساختاردهی و تجربه گری متفاوت است (Reid et al., ۲۰۰۶). بررسی دقیق مطالعه طولی بولمن، گاتمن و کتز (Buehlman et al., ۱۹۹۲) نشان می‌دهد که مashedگی توسط زن و شوهر به شدت با رضایت از رابطه زمانی که این دو سازه به‌طور هم‌زمان ارزیابی می‌شوند، مرتبط است.

مashedگی ساختاری تعیین‌کننده و پیچیده دارد. حس مashedگی به نحوه تطبیق و هماهنگی زوج‌ها در یک رابطه کارآمد و هم‌چنین سازگاری آن‌ها به عنوان یک واحد مشترک در مقابل تمام عناصر بیرونی تأثیرگذار بر عملکرد و رضایت زناشویی بر می‌گردد. مهارت و توانمندی در ایجاد یک هویت مشترک و زوجی، باعث تشکیل مرزهای ارتباطی شده و در برابر چالش‌های بیرونی زوج را به سرمایه‌گذاری بهینه‌تر جهت حفظ انسجام رابطه شان یاری می‌دهد (Reid et al., ۲۰۰۸). از طرف دیگر همسران با حضور حس مashedگی، از انجام فعالیتی به نفع خویش فاصله گرفته و سود و زیان را نیز به طریقی دیگر تعبیر و تفسیر می‌نمایند. به این صورت که موقعیتی را که یک نفر از آن سود می‌برد برای خود شکست به حساب نمی‌آورند. که در آن یکی سود می‌برد شکست خود تلقی نمی‌کنند، این مشخصه با نوعی از ایثار و از خودگذشتگی همراه شده و در زوج‌هایی که به عنوان یک واحد مشترک و قوی عمل می‌کنند منجر به سرمایه‌گذاری بیشتری در رابطه می‌شود (Konstam, ۲۰۱۹).

در ادبیات خانواده و زوج‌درمانی؛ اصطلاح مashedگی برای اولین بار، توسط بولمن و همکاران (Buehlman et al., ۱۹۹۲) که نشأت گرفته از رویکرد یادگیری اجتماعی بندورا^۱ (Bandura, 1997) و تقویم خانوادگی ستیر^۲ (Satyr, 1964) می‌باشد ابداع شد، با این منطق و استدلال که نحوه‌ی بازگویی زوج‌ها از شروع و نحوه آشنایی‌شان می‌تواند موفقیت رابطه را پیش‌بینی کند (Topcu-Uzer et al., ۲۰۲۱). سازه مashedگی که اعتبار و درستی آن از طریق گزارش‌های ارائه شده زوج‌ها از اشتراک‌های زناشویی خویش مستند شده است؛ در ادامه زندگی بیشتر نمایانگر هویت و یکپارچگی آن‌ها به عنوان زوج می‌باشد (Gottman & Levenson, ۱۹۹۹).

سینگر و اسکرت (Singer & Skerrett, ۲۰۱۴)، در ادامه مسیر مashedگی بیان کردند که؛ همان‌گونه که بیان خود برای تجربه شخص از فردیت خود ضروری می‌باشد، بیان داستان‌هایی نیز از زوج‌ها برای هویت بخشیدن به رابطه زناشویی و هم‌چنین "ما" ضروری است. این دو محقق بر این باور هستند که همین روایت

^۱. Bandura's social learning theory

^۲. Setir family calendar

و داستان‌ها باعث شکل‌گیری و خلق هویت، ارزش‌ها و همین‌طور رسوم زوجی می‌شود و نیز منبعی جهت ایجاد معنا و مقصود در زندگی زوج‌ها می‌باشد. مashedگی که در روابط میان زوج‌ها به وجود آمده، به عنوان یک راهنما جهت تعاملات روزمره میان زوج‌ها و هم چنین به عنوان وسیله‌ای برای رشد و ارتقای آینده رابطه شان بوده و عاملی برای اعتبار بخشیدن به عشق و تعهد میان زوج‌ها در زمان‌های بروز تعارض و قالبی جهت انتقال میراث‌های زوج‌ها می‌شود. در همین راستا این دو محقق در سال (2017)، عناصر اصلی مashedگی را؛ امنیت، پذیرش، شوخ طبعی، لذت، همدلی، احترام، دیدگاه و منظر مشترک عنوان کردند (Gildersleeve et al., ۲۰۱۷).

هم چنین پژوهش‌ها نشان داده است که وجود حس مashedگی؛ پذیرش، بخشش، صبوری و همراهی را در فراز و نشیب‌های به وجود آمده در زندگی بین زوج‌ها تقویت کرده و توانایی هر زوج برای ادراک دیدگاه دیگری هم بسط پیدا می‌کند و همسران نسبت به شرایط و بستر ایجاد کننده رفتار همسرشان پذیرا تر خواهند بود (Reid et al., ۲۰۰۸; Reid et al., ۲۰۰۶). به نظر می‌رسد که درک مفهوم مashedگی، یکی از عناصر اصلی رابطه زوجی می‌باشد و همین رابطه و وجود حس مashedگی؛ پریشانی‌های زناشویی و نیز تهدیدهای ادراک شده در پیوند دل‌بستگی را کاهش می‌دهد. تحقیقات نشان‌گر این است که زوج‌هایی که از جهت‌گیری "ما" برخوردارند؛ رضایت زناشویی و سلامت و رفاه بیشتری را تجربه کرده و همسران کارآمدتری می‌باشند (Godwin et al., ۲۰۱۳; Reid et al., ۲۰۰۶; Rohrbaugh et al., ۲۰۱۲).

هم چنین از نتایج پژوهش‌ها چنین بر می‌آید که ایجاد و حفظ حس مashedگی؛ یکی از نیرومندترین پیش‌بینی کننده‌های انعطاف ارتباطی، ثبات و سازگاری زناشویی می‌باشد (Fergus & Skerrett, ۲۰۱۵; Gottman, ۲۰۱۱).

مashedگی به عنوان یکی از عوامل اصلی ثبات و دوام حیات خانواده با تعدادی سازه‌های موجود در این حوزه همبستگی مثبت و معنادار و با برخی سازه‌های دیگر همبستگی منفی و معنادار دارد. شناخت این سازه‌ها که با عنوان سازه‌های همگرا و واگرا با سازه مashedگی تعریف می‌شود می‌تواند به درک بهتر این سازه در روابط زوج‌ها کمک کند. از جمله سازه‌های همگرا می‌توان به زیر مقیاس انسجام زوج‌ها از پرسش نامه سازگاری زناشویی (Spanier, ۱۹۷۶) اشاره کرد. سازگاری در یک رابطه شامل قصد و توافق برای حفظ و ثبات رابطه در طولانی مدت است و به شرایطی اشاره دارد که می‌تواند زوج‌ها را در کنار هم نگه دارد و باعث اتحاد و پیوستگی میان آن‌ها شود. سازگاری هم چنین باعث پایدار نگه داشتن رابطه در هنگام روبه رو شدن با مشکلات و شرایط استرس‌زای زندگی می‌شود و در مقابل فقدان این سازگاری موجب فاصله

عاطفی زوج‌ها از هم و در نهایت طلاق می‌شود. این سازه دارای مولفه‌هایی هم چون ارتباط موثر، حل تعارض، احترام و حمایت متقابل می‌باشد. می‌توان گفت زمانی که زوج‌ها در روابط خود احساس توافق، حمایت و احترام بیشتری دارند، احتمال اینکه از سطح بالاتری از انسجام و رضایت از زندگی برخوردار باشند، نیز بیشتر است و دلیل آن می‌تواند این باشد که یک رابطه زناشویی موفق و رضایت‌بخش می‌تواند منبع حمایت عاطفی، امنیت و همدلی باشد. از طرف دیگر وجود مشکلات در سازگاری زناشویی (مثل تعارضات مداوم، فقدان صمیمیت و نارضایتی از رابطه)، می‌تواند به کاهش میزان همبستگی زوج‌ها، افزایش استرس، اضطراب و افسردگی منجر شود (Shahabi & Sanagouye-Moharer, ۲۰۱۹).

از جمله سازه‌ها و اگر با سازه‌ها شدگی می‌توان به سازه آزار عاطفی (Barahimi, 2008) اشاره کرد. آزار عاطفی به طور کلی به رفتارهایی اشاره دارد که برای آسیب رساندن به عزت نفس، خودانگاره و سلامت روان فرد در رابطه زوجی به کار می‌رود و شامل رفتارهایی چون غفلت، آزار کلامی، سلطه‌گری و محدودیت اجتماعی می‌باشد. غفلت می‌تواند شامل نادیده گرفتن، عدم حمایت عاطفی، عدم پاسخ‌گویی به نیازهای فرد باشد. نتایج پژوهش‌های چندی نشان داد که آزار عاطفی با صمیمیت و همبستگی زناشویی رابطه منفی و معنادار دارد. مولفه مشترک در اکثر روابط آشفته میان زوج‌ها این است که زوج‌ها نیازهای صمیمیت یکدیگر را برآورده نمی‌کنند. اگر شرایط برای ابراز انواع صمیمیت‌ها و احساس اتحاد و همبستگی میان زوج‌ها فراهم نباشد، زوج‌ها در رسیدن به رضایتمندی و صمیمیت به موفقیت دست نخواهند یافت که این به نوبه خود باعث بروز آزار عاطفی در بین زوج‌ها خواهد شد. می‌توان گفت که فردی که میزان بالایی از صمیمیت زناشویی را در روابط خود تجربه می‌کند قادر خواهد بود خود را به شکل مطلوب‌تری در رابطه عرضه کرده و به نیازهای خود و شریک زندگی به شکل موثرتری پاسخ دهد و بدین شکل حمایت عاطفی لازم را برای شریک خود فراهم کند. در نهایت می‌توان گفت که زوج‌ها با میزان صمیمیت و اتحاد بالا قابلیت بیشتری جهت مقابله با مشکلات و چالش‌ها و تغییرات مربوط به رابطه خواهند داشت و از تعهد زناشویی بالاتری هم برخوردار خواهند بود. بدین صورت میزان آزار عاطفی با بالا رفتن صمیمیت و اتحاد بین زوج‌ها کاهش خواهد یافت (Aydogan et al., ۲۰۲۴).

سازه واگرایی دیگر با سازه‌ها شدگی می‌توان به زیرمقیاس بی‌اعتمادی/بدرفتاری از سازه طرح‌واره یانگ (Young & brown, 1990) اشاره کرد. طرح‌واره‌ها الگوی ذهنی هستند که از تجربیات اولیه زندگی شکل می‌گیرند و دیدگاه ما را نسبت به خودمان، دیگران و جهان شکل می‌دهند. در تعریف طرح‌واره‌های حوزه بریدگی و طرد که طرح‌واره بی‌اعتمادی/بدرفتاری در این طبقه قرار می‌گیرد، می‌توان گفت

که زمانی که نیاز فرد برای امنیت و اعتماد، محبت، همدلی، احساس مشترک و تعلق، پذیرش و احترام به نحوی قابل قبول برآورده نشود این طرح واره‌ها شکل می‌گیرد. طرح واره بی‌اعتمادی/بدرفتاری، اعتماد را به طور جدی تضعیف می‌کند که این عدم اعتماد، مانع از شکل‌گیری یک رابطه نزدیک و صمیمی می‌شود. افراد دارای طرح واره بی‌اعتمادی در برقراری رابطه صادقانه و باز با مشکل مواجه هستند که این امر از شکل‌گیری یک درک مشترک جلوگیری می‌کند. به دلیل بدبینی و عدم اعتماد، افراد دارای این طرح واره در احساس تعلق به رابطه مشکل دارند و ممکن است احساس کنند که از رابطه جدا شده‌اند. پس می‌توان نتیجه گرفت که به هر میزانی که نیازهای فرد در زمینه طرح واره بی‌اعتمادی ارضا نشود؛ میزان رضایت، مشارکت و همراهی در زندگی، توافق و اتحاد در زمینه‌های مختلف و ابراز محبت از سوی زوج‌ها کاهش می‌یابد که این خود عامل مهمی برای کاهش میزان مashedگی بین زوج می‌باشد (Peirouvi & Bahrami, 2017).

زیر مقیاس مقابله مشترک از پرسش‌نامه راهبردهای مقابله‌ای زوج‌های بودنمن (Bodenmann, 2008)، سازه همگرایی دیگری با سازه مashedگی می‌باشد که در ارتباط با کیفیت زندگی زناشویی مورد توجه پژوهشگران قرار گرفته است. راهبردهای مقابله‌ای زوج‌ها به رفتارها و واکنش‌هایی اشاره دارد که افراد در مواجهه با استرس و چالش‌ها به کار می‌برند. این سازه شامل چهار بعد مقابله ارتباطی، مقابله مشترک، مقابله حمایتی و مقابله منفی می‌باشد. در تبیین وجود همگرایی بین این دو سازه می‌توان گفت، زمانی که یکی از شرکا به دیگری در شرایط استرس‌زا حمایت عاطفی و عملی ارائه می‌دهد، احساس نزدیکی و وابستگی را تقویت می‌کند. همکاری در حل مشکلات و مقابله با چالش‌ها به طور مشترک نیز می‌تواند احساس همبستگی بین زوج‌ها را تقویت کند و این گونه عملکرد زوج در مقابل شرایط استرس‌زا و مشکلات به طور مثبت بر کیفیت رابطه زناشویی آن‌ها اثر می‌گذارد. مقابله مشترک زوجی شیوه تعامل زوج‌ها را در رابطه با ارزیابی، به اشتراک‌گذاری نیازها و برنامه‌ریزی برای مقابله و مواجهه با هم برای عوامل استرس‌زا را مفهوم‌سازی می‌کند. زمانی که زوج‌ها به صورت یک تیم عمل کنند و به طور مشترک به مشکلات پاسخ دهند از روابط خود در برابر فرسودگی روزانه محافظت کرده، صمیمیت بین خود را تقویت نموده که این احساس صمیمیت باعث تقویت احساس ما شده و به توسعه هویت مشترک کمک می‌کند (Abedini Chamgordani & Niknejadi, 2022). مشخص شده است که مداخلات زوج‌محور که بر مقابله مشترک یا جمعی تمرکز دارند، رفاه فردی را افزایش می‌دهند و به افراد در مدیریت بحران‌های سلامتی مانند سرطان، مصرف الکل یا بیماری مزمن کمک می‌کنند. هم‌چنین به نظر می‌رسد که درک بهتر ما و چگونگی افزایش آن بتواند نتایج زوج درمانی را بهتر کند (Abedini et al, 2022).

در پژوهشی عوامل تأثیرگذار بر مashedگی به عوامل درون فردی، بین فردی و محیطی تقسیم‌بندی شده است (Reid et al., ۲۰۰۶). از جمله عوامل درون فردی اثرگذار بر فرایند مashedگی زوجها عبارت است از: مؤلفه‌های شخصیتی و شناختی و هیجانی هر کدام از زوجها هم چون؛ خودآگاهی، سبک‌های دل‌بستگی آنها، میزان برون‌گرایی و مهارت تنظیم هیجانی، مثبت‌اندیشی ذاتی و شوخ‌طبعی، میزان تمایز‌یافتگی، اسنادها و طرح‌واره‌های شناختی و میزان گشودگی فرد در پذیرش مفروضات و تجربیات جدید. مهارت‌های ارتباط مؤثر، رویکردها به حل تعارض، میزان پذیرش و همدلی و شفقت ابراز شده در رابطه را می‌توان جز عوامل بین فردی مؤثر بر مایی دسته‌بندی کرد. عواملی هم چون میزان حمایت‌های اجتماعی، ساختار خانواده مبدا که آیا کنترل‌گر بوده یا حمایت‌گر، مشکلات خاصی چون (اعتیاد، افسردگی و مسائل مالی) و ساختار سیاسی- فرهنگی و اجتماعی تشکیل‌دهنده هویت زوجها را می‌توان در دسته عوامل محیطی قرار داد (Ahmad & Reid, ۲۰۱۶; Chircop, ۲۰۱۷; Reid et al., ۲۰۰۶; Singer & Skerrett, ۲۰۱۴; Stanley et al., ۲۰۱۰). ساختارهای فرهنگی و همچنین باورهای اجتماعی که در یک جامعه وجود دارد همان‌طور که بر سازه کلی مثل ازدواج مفهوم می‌بخشند، سازه‌های خردتری هم چون شادکامی، سازگاری و رضایت زناشویی را نیز متأثر کرده و به تبع بر فرایند مashedگی نیز اثر می‌گذارد؛ بنابراین بدون شک همان‌طور که فرهنگ در ایجاد و شکل‌دهی هویت فردی افراد نقش دارد در موفقیت یا عدم موفقیت همسران در شکل‌دهی هویت زوجی نیز مؤثر است (Kahn, ۲۰۰۶).

با توجه به مباحث مطرح شده می‌توان گفت که درک متقابل شرکای زندگی، موضوع اصلی تحقیقات زیادی از ۱۹۹۰ بوده است به‌طور مثال در پایگاه داده EBSCO Host تا جولای ۲۰۲۰، بیش از ۱۷۵۰۰ مقاله در این مورد وجود داشته است. عناوین بعضی از این مقالات عبارت‌اند از مashedگی^۱ (Buehlman et al., ۱۹۹۲)، وابستگی متقابل شناختی^۲ (Agnew et al., ۱۹۹۸)؛ هویت زوجها (Acitelli et al., ۱۹۹۹)؛ دو سویگی (Singer et al., ۲۰۱۵)؛ وابستگی متقابل در تجربه استرس آن گونه که در مدل تبادلی سیستمی شرح داده شده است (Bodenmann, ۲۰۰۸)؛ مashedگی به عنوان فرآیندی نوظهور (Reid & Ahmad, ۲۰۱۵). مطلب قابل توجه این است که هر یک از تحقیقات پیشین تنها به بررسی یکی از ابعاد مashedگی (شناختی، عاطفی و یا رفتاری) پرداخته‌اند.

بخش شناختی مرتبط با مashedگی، انعکاس‌دهنده درجه‌ای است که فرد هویت خود را با شریک زندگی‌اش می‌شناسد که همانا تفکر در مورد اشتراک داشتن درباره معنای زندگی با شریک خویش و

^۱. we-ness

^۲. Cognitive interdependence

ادراک آینده روابطشان، با هم دیگر می‌باشد (Agnew et al., ۱۹۹۸; Buehlman et al., ۱۹۹۲; Carrère et al., ۲۰۰۰).

عواطف مرتبط با ما شدگی اغلب انعکاس دهنده فرآیندهای عاطفی است که شرکای زندگی در مورد شریک شان و یا رابطه شان، تجربه می‌کنند که شامل اتحاد و صمیمیت، احساس همخوانی در رابطه و از لحاظ احساسی در دسترس و پاسخگو به شریک زندگی بودن است (Acitelli et al., ۱۹۹۹; Carrère et al., ۲۰۰۰; Reid et al., ۲۰۰۶).

بخش رفتاری ما شدگی انعکاس دهنده اعمال است (که شامل گفتگو به عنوان یک واحد، اتخاذ تصمیم با همدیگر، مراقبت کردن از شریک زندگی و صرف وقت با کیفیت به عنوان یک زوج می‌باشد). بخش رفتاری نمایش گر بخش شناختی و عاطفی در زندگی روزمره می‌باشد (Reid et al., ۲۰۰۶; Singer et al., ۲۰۱۵).

بر اساس آنچه ما از پیشینه پژوهش دریافتیم، بررسی هر سه بعد شناختی، عاطفی و رفتاری برای درک صحیح مفهوم "ما شدگی" ضروری است. همچنین با وجود نقش بنیادین سازه ما شدگی در سازگاری و رضایتمندی زوجی؛ تا به امروز ابزار جامع خودسنجی که هر سه بعد شناختی، عاطفی و رفتاری را در یک پرسشنامه سهل کاربرد و هنجار و بومی شده با فرهنگ ایران ارزیابی کند وجود نداشته است. لذا تلاش محققین بر این است که از طریق انجام پژوهشی برای بومی ساختن پرسش نامه سنجش سازه مایی، باعث درک هرچه بهتر سازه مایی در زوج‌های ایرانی شوند.

روش

این مطالعه از نوع انطباق یابی می‌باشد که در آن آزمونی که برای یک فرهنگ و زبان ساخته شده است، برای استفاده در یک فرهنگ و زبان دیگر متناسب سازی می‌شود (Karehski, ۲۰۱۹). ترجمه ابتدایی که توسط متخصصین زبان انگلیسی انجام شده بود در اختیار سه نفر از اساتید زبان انگلیسی با مدرک حداقل کارشناسی ارشد قرار داده شده و مورد بازبینی قرار گرفت. ترجمه نهایی توسط متخصصین روانشناسی مورد ارزیابی قرار گرفته و در اختیار ۱۰ تن از اساتید دانشگاه به منظور بررسی روایی محتوایی قرار گرفت. نمره CVR (نسبت روایی محتوایی) برابر ۰/۸۷ و نمره CVI (شاخص روایی محتوایی) برابر ۰/۸۵ به دست آمد که با توجه به تعداد ارزیاب‌ها؛ تأیید کننده روایی محتوایی متخصصان می‌باشد (Ayre & Scally, ۲۰۱۳).

نمونه‌گیری اولیه، از ۳۰ نفر انجام شد. همسانی درونی اولیه ۰/۹ به دست آمد و پرسشنامه آماده نمونه‌گیری نهایی شد. با توجه به هدف این پژوهش که هنجاریابی پرسشنامه ما شدگی در زوج‌های جامعه ایرانی بود، بر اساس فرمول کوکران به حداقل ۳۸۵ نمونه نیاز داشتیم. لذا برای نمونه‌گیری نهایی، بر اساس نمونه‌گیری

دردسترس، نسخه الکترونیکی پرسشنامه از طریق شبکه‌های اجتماعی و نسخه چاپی از طریق مراجعه حضوری، در اختیار شرکت کنندگان در طرح قرار گرفت. ملاک‌های ورود به پژوهش عبارتند از: تأهل و دارای حداقل تحصیلات سوم راهنمایی. ملاک‌های خروج از پژوهش عبارتند از سابقه بستری در بیمارستان‌های روان پزشکی و داشتن اعتیاد. ۶۲۳ نفر در این طرح شرکت کردند که ۱۰۰ پرسشنامه به دلیل نقص در اطلاعات، کنار گذاشته شد. داده‌های به دست آمده از ۵۲۳ پرسشنامه باقی مانده با کمک نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۵ مورد تحلیل قرار گرفت.

ابزارها

در این پژوهش اطلاعات جمعیت شناختی شرکت کنندگان شامل سن، جنسیت، مدت زمان ازدواج و عقد، نوع ازدواج (فامیلی، غیر فامیلی)، تعداد فرزندان و تحصیلات جمع‌آوری گردید. علاوه بر اطلاعات جمعیت شناختی از پرسشنامه‌های ماشدگی (Topcu-Uzer et al., ۲۰۲۱)؛ سبک‌های مقابله زوج‌ها (Bodenmann, ۲۰۰۸)؛ آزار عاطفی (Barahimi, ۲۰۰۸)؛ پرسشنامه سازگاری زناشویی (Spanier, ۱۹۷۶)؛ پرسشنامه طرح‌واره (Young & Brown, ۱۹۹۰).

پرسشنامه ماشدگی

پرسشنامه ماشدگی، یک پرسشنامه خود سنجی چند گویه ای جهت سنجش درک شناختی، عاطفی و رفتاری افراد درگیر در رابطه عاشقانه است. این پرسشنامه توسط سیگدوم تاپکو اوزر، اشلی. ک. رندل، آنا. م. و دز، دیوید ری، گای بودنمن در جامعه آمریکا ساخته و اعتباریابی شده و در مجله "زوج و رابطه درمانی" منتشر شده است. بر اساس نمونه‌ی ۴۳۴ نفری که در ایالات متحده آمریکا درگیر روابط عاشقانه بوده‌اند، پرسشنامه ماشدگی میزان خوبی از پایایی و روایی همگرا و افتراقی را نشان داده است. جهت بررسی روایی همگرا، از زیر مقیاس انسجام زوج‌ها از پرسشنامه انطباق زوج‌ها (Spaniar, 1976, DAS)، استفاده شد. نتایج نشانگر پایایی قابل قبولی برای آقایان ($\alpha=0/80$) و خانم‌ها ($\alpha=0/78$) در این تحقیق بود. زیر مقیاس روش‌های مقابله‌ای مشترک زوج‌ها (Randall et al, 2017, CDC) که بخشی از مقیاس روش‌های مقابله‌ای زوج‌ها (MCI) است، نیز در این مطالعه مورد استفاده قرار گرفت که در عامل مشکل مدار CDC برای خانم‌ها ($\alpha=0/84$) و برای آقایان ($\alpha=0/89$) به دست آمد. همچنین در عامل هیجان مدار CDC خانم‌ها ($\alpha=0/75$) و آقایان ($\alpha=0/77$) حاصل گردید. با به کار بستن زیر مقیاس نیاز به خودگردانی از مقیاس خرسندی از نیازها (Ryan et al., 2000)؛ پایایی برای آقایان ($\alpha=0/63$) و برای خانم‌ها ($\alpha=0/72$) برآورد شد. بررسی زیر مقیاس تصمیم ادراک شده در عمل از مقیاس خود تصمیم‌گیری

(Sheldon et al., ۱۹۹۶)، در این پژوهش پایایی $\alpha=0/80$ برای هم آقایان و هم خانم‌ها به دست آمد. تحلیل عاملی اکتشافی نهایی با ۱۷ گویه اجرا گردید. شاخص KMO، (۰/۹۶) و آزمون کرویت بارلت، ($4415.49, P<0.001$) به دست آمد. همچنین ۵۱/۰۸ درصد واریانس‌ها توسط ۱۷ گویه نهایی تبیین گردید. جهت برآورد پایایی همسانی درونی، از آلفای کرونباخ استفاده شد. نتایج آلفای کرونباخ برای خانم‌ها (۰/۹۴)، برای آقایان (۰/۹۵) و آلفای کل را (۰/۹۵) نشان داد.

پاسخ‌های شرکت کنندگان در مقیاس لیکرت ۵ درجه‌ای از ۱ (کاملاً موافقم) تا ۵ (کاملاً مخالفم) نمره‌گذاری می‌شود. نمره‌گذاری سؤالات به صورت مستقیم بوده و حداکثر جمع نمرات ۸۵ و حداقل ۱۷ می‌باشد که نمرات بالاتر بیانگر میزان بالاتر مآشدگی در زوج‌ها می‌باشد.

پرسش‌نامه راهبردهای مقابله زوج‌ها

پرسشنامه راهبردهای مقابله‌ای زوج‌ها توسط بودنمن و همکاران (Bodenmann, ۲۰۰۸)، ساخته شده و برای بررسی راهبردهای مقابله‌ای زندگی زناشویی کاربرد دارد. این پرسشنامه نوعی ابزار خودگزارش دهی با ۳۷ گویه می‌باشد که پاسخ به آن‌ها در مقیاسی پنج درجه‌ای با طیف لیکرت (از بیشتر اوقات تا هیچ وقت) مورد سنجش قرار می‌گیرند. این ابزار ابعاد مختلفی از رفتارهای مقابله‌ای متقابل که مربوط به خود شخص و رفتارهای همسر می‌شود را اندازه‌گیری نموده و جهت مقابله زوج‌ها در مقابل استرس ساخته شده است. خرده مقیاس‌های این ابزار شامل: ۱. مقابله حمایتی زوج‌ها: راهبردهای موثر و حمایت‌گرانه برای مقابله کردن با استرس فرد مقابل، ۲. مقابله ارتباطی زوج‌ها: راهبردهایی جهت برقراری ارتباط زوج‌ها با یکدیگر، ۳. مقابله مشترک زوج‌ها: فعالیت‌هایی که زوج‌ها به کمک هم به کار می‌برند و ۴. مقابله منفی زوج‌ها: واکنش‌های ارتباطی منفی در زوج‌ها می‌باشد. نمره کلی در این مقیاس جهت ارزیابی مقابله زوج‌ها با استرس مابین صفر تا ۱۸۵ متغیر می‌باشد. میزان آلفای کرونباخ برای خرده مقیاس‌های آن نیز بین ۰/۷۲ و ۰/۹۳ و هم چنین آلفای کرونباخ کلی در مورد زنان ۰/۹۳ و در مورد مردان ۰/۹۲ به دست آمده است (Bodenmann, ۲۰۰۸). پایایی آزمون-بازآزمون این ابزار با توجه به این که برای زنان ۰/۸۰ و برای مردان ۰/۶۴ گزارش شده است مناسب می‌باشد. تحلیل عاملی نشانگر برازندگی عامل‌های مقابله‌ای ارتباطی، مقابله‌ای مشترک، مقابله‌ای منفی و مقابله‌ای حمایتی بوده است. از طرف دیگر اعتبار همگرا و واگرایی مناسبی را دارا می‌باشد (Bodenmann, ۲۰۰۸). آلفای کرونباخ را در مورد هر کدام از مؤلفه‌های این ابزار مقابله‌ای زوج‌ها بدین صورت گزارش نمود؛ مقابله حمایتی زوج‌ها ۰/۸۹، مقابله منفی زوج‌ها ۰/۷۷، مقابله مشترک زوج‌ها ۰/۸۶ و مقابله ارتباطی زوج‌ها ۰/۸۱. در پژوهشی که توسط خجسته مهر و همکاران

(KHojaeste mehr et al., ۲۰۱۳) انجام شد، پايیابی ابزار مد نظر را با استفاده از روش آلفای کرونباخ در مورد نمره کل ۰/۹۱، آلفای کرونباخ کلی این مقیاس برای زنان ۰/۹۲ و برای مردان ۰/۸۹ و برای هر کدام از زیر مقیاس‌ها به ترتیب؛ مقابله ای حمایتی ۰/۸۹، مقابله ای منفی ۰/۷۷، مقابله ای مشترک ۰/۸۶ و مقابله ای ارتباطی ۰/۷۹ محاسبه نمودند.

پرسش‌نامه آزار عاطفی

در این پژوهش از پرسش‌نامه‌ای محقق ساخته که توسط براهیمی (Barahimi, ۲۰۰۸)، تهیه شده استفاده شده است که بعد از گذراندن مراحل مقدماتی و پس از تأیید توسط متخصصان در دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی دانشگاه اصفهان، به صورت مقدماتی اجرا شده است. برای ۸۰ سوال این مقیاس، ضریب آلفای کرونباخ محاسبه شده است و مقدار آن ۰/۹۷ به دست آمده است. روایی همگرا و واگرایی این پرسش‌نامه هم با پرسش‌نامه رضایت زناشویی با ضریب همبستگی ۰/۸۵- و با پرسش‌نامه تعارض زناشویی با ضریب همبستگی ۰/۶۸ به دست آمده است.

این پرسش‌نامه، آزار عاطفی را در ۴ بعد مورد سنجش قرار می‌دهد که با هدف بررسی و سنجش میزان آزار عاطفی از طرف همسران به کار می‌رود که عبارت است از: غفلت/ کناره‌گیری، آزار کلامی/ انتقاد، سلطه‌گری و محدودیت اجتماعی. ضرایب آلفای کرونباخ به دست آمده برای این خرده مقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۹۳، ۰/۹۷، ۰/۹۰ و ۰/۸۹ می‌باشد. پاسخ‌دهی به این پرسش‌نامه بر اساس طیف لیکرت ۵ درجه‌ای؛ هرگز= ۱، به ندرت= ۲، گاهی اوقات= ۳، اغلب اوقات= ۴ و همیشه= ۵ می‌باشد. شیوه نمره‌گذاری به این شیوه است که میزان نمرات به دست آمده از ۸۰ گویه با هم جمع شده که حداقل نمره ۸۰ و حداکثر آن ۴۰۰ و حد متوسط نمرات ۲۴۰ می‌باشد. نمره به دست آمده اگر بین ۸۰ تا ۱۶۰ بیانگر آزار عاطفی کم از سوی همسر، نمره بین ۱۶۰ تا ۲۴۰ بیانگر آزار عاطفی متوسط توسط همسر و نمره بالای ۲۴۰ نشان دهنده میزان بالای آزار عاطفی توسط همسر می‌باشد. میزان آلفای کرونباخ برای این پرسش‌نامه در پژوهش جزایری و شریفی (Jazayeri & Sharifi, ۲۰۱۲)، ۰/۹۵ محاسبه شده است.

پرسش‌نامه سازگاری اسپانیر

در این پژوهش با توجه به هدف مورد بررسی از پرسش‌نامه سازگاری دو عضوی اسپانیر (Spanier, ۱۹۷۶)، جهت جمع‌آوری اطلاعات مورد نظر استفاده شده است. پرسش‌نامه سازگاری اسپانیر جهت سنجش و ارزیابی سازگاری بین زوج‌ها و یا دو نفری که با هم زندگی می‌کنند تهیه و تنظیم شده است؛ به عبارت دیگر این معیار در اصل برای زوج‌هایی که در روابط سالم (هم‌خانواده یا متاهل) بودند، ایجاد شد.

بررسی‌های تحلیل عاملی بیانگر این است که این مقیاس ۴ بعد را مورد سنجش قرار می‌دهد که شامل: همبستگی زوجی (میزان توافق زوجها در مورد موضوعات مهم در رابطه)، رضایت زوجی (میزان رضایت زوجها از رابطه خود)، انسجام زوجی (درجه نزدیکی و فعالیت‌های مشترک تجربه شده توسط زوج) و ابراز عاطفی (درجه تظاهرات محبت و روابط جنسی بین زوجها) می‌باشد.

این پرسش‌نامه یک ابزار با ۳۲ سوال می‌باشد که جهت سنجش و ارزیابی کیفیت رابطه زناشویی طبق دیدگاه زوجها و یا هر دو شخصی که با یکدیگر زندگی می‌کنند، می‌باشد و می‌توان آن را در ۵ تا ۱۰ دقیقه تکمیل کرد. با به دست آوردن کل نمرات پرسش‌نامه، می‌توان برای اندازه‌گیری و سنجش رضایت کلی در یک رابطه نزدیک و صمیمانه این ابزار را به کار برد. سوالات خرده مقیاس‌ها عبارت است از: رضایت زناشویی: ۱۶، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۰، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۳۱ و ۳۲. همبستگی دو نفری: ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۷ و ۲۸. توافق دو نفری: ۱، ۲، ۳، ۵، ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴ و ۱۵. ابراز محبت: ۴، ۶، ۲۹ و ۳۰. این معیار دارای دستورالعمل‌های امتیازدهی ساده است که شامل محاسبات اولیه است و نیازی به امتیازدهی توسط فردی با آموزش خاص نیست. برای به دست آوردن نمره افراد در این مقیاس؛ نمرات خرده مقیاس‌ها با جمع بندی آیتم‌هایی که هر خرده مقیاس را تشکیل می‌دهند، به دست می‌آید. نمره کل DAS با جمع کردن تمام نمرات خرده مقیاس فردی به دست می‌آید. امتیاز حاصل از ۰ تا ۱۵۱ متغیر است که نمرات بالاتر نشان دهنده سازگاری زوجی مثبت‌تر و سطح پایین‌تر پریشانی است (Spanier, ۱۹۷۶).

در یک فرا تحلیل انجام شده توسط اسپانیر (Spanier, ۱۹۷۶)، که شامل ۱۲۸ نمونه بود آلفای کرونباخ برای کل مقیاس ۰/۹۲ و خرده مقیاس‌های فردی بین ۰/۷۱ و ۰/۸۷ بود. همسانی درونی برای نمره کل این پرسش‌نامه برابر با ۰/۹۶ بیانگر همسانی درونی خوبی است. هم‌چنین همسانی درونی به دست آمده برای خرده مقیاس‌ها مابین خوب تا عالی می‌باشد، به صورتی که همسانی درونی برای رضایتمندی دو نفری ۰/۹۴، هم‌بستگی دو نفری ۰/۸۱، توافق‌پذیری دو نفری ۰/۹۰ و در نهایت ابرازگری محبت ۰/۷۳ می‌باشد. ثنایی و همکاران (sanayi et al., ۲۰۱۸)، در ایران این مقیاس را هنجاریابی کرده‌اند. این مقیاس با استفاده از روش آزمون- باز آزمون و به فاصله ۱۰ روز روی نمونه‌ای که از ۱۲۰ نفر (۶۰ مرد و ۶۰ زن)، تشکیل شده بود اجرا شد و از روش گشتاوری پیرسون برای میزان همبستگی استفاده شد که ضریب همبستگی بین نمرات زوجها در دوبار اجرا برای کل نمرات ۰/۸۶، رضایت زناشویی ۰/۶۸، همبستگی دو نفری ۰/۷۵ و توافق دو نفری ۰/۷۱ و ابراز محبت ۰/۶۱ به دست آمد.

پرسش‌نامه طرح‌واره

این پرسش‌نامه توسط یانگ و براون (Young & Brown., 1990)، تدوین شد. یک مقیاس خود گزارش دهی که دارای ۹۰ گویه است و ۱۸ حیطه از طرح‌واره‌های ناسازگار اولیه را شامل می‌شود. این طرح‌واره‌ها عبارت است از: محرومیت اجتماعی، بی‌اعتمادی/بدرفتاری، رها شدگی/بی‌ثباتی، بیگانگی/انزوای اجتماعی، آسیب‌پذیری نسبت به ضرر یا بیماری، اطاعت، ایثار، گرفتاری، وابستگی/بی‌کفایتی، نقص/شکست، بازداری هیجانی، معیارهای سخت‌گیرانه، برتری داشتن/استحقاق بودن، خویشتن‌داری/خود انضباطی ناکافی، خود تنبیهی، تحسین/جلب توجه و نگرانی/بد بینی. هر گویه به وسیله طیف لیکرت ۶ گزینه‌ای نمره‌گذاری می‌شود (۱=کاملاً در مورد من نادرست است. ۲=تقریباً در مورد من نادرست است. ۳=مقداری درست است تا اینکه غلط باشد. ۴=اندکی در مورد من درست است. ۵=تقریباً در مورد من درست است. ۶=کاملاً در مورد من درست است). نمرات هر خرده مقیاس از جمع نمرات ماده‌های آن خرده مقیاس به دست می‌آید و نمره کل پرسش‌نامه از جمع نمرات تمام خرده مقیاس‌ها حاصل می‌شود؛ به عبارت دیگر، هر مقیاس شامل ۵ ماده می‌باشد که نوع طرح‌واره اولیه را اندازه‌گیری می‌کند. کمینه و بیشینه نمره‌های اندازه‌گیری طرح‌واره‌های ناسازگار اولیه بین ۱ تا ۶ می‌باشد که نمره بالا حاکی از میزان بالای طرح‌واره‌های ناسازگار اولیه در آزمودنی‌هاست.

یانگ و همکاران (Young et al., ۱۹۹۵)، اعتبار یابی این پرسش‌نامه را بر روی نمونه‌ای به حجم ۵۶۴ نفر از دانش‌جویان آمریکایی انجام دادند که با استفاده از روش همسانی درونی و هم‌چنین آزمون-بازآزمون اعتبار آن به ترتیب ۰/۹۵ و ۰/۸۱ به دست آمد. روایی همگرایی این مقیاس نیز توسط یانگ و همکاران (Young et al., ۱۹۹۵)، با ابزارهای اندازه‌گیری اعتمادبه‌نفس، درماندگی روان‌شناختی، آسیب‌پذیری شناختی برای نشانگان اختلال افسردگی و هم‌چنین اختلال شخصیت مورد بررسی قرار گرفت که نتایج حاکی از آن بود که این طرح‌واره‌های ناسازگار با صفاتی مثبت از جمله اعتمادبه‌نفس، عاطفه مثبت ارتباطی منفی داشته و هم‌چنین ارتباطی مثبت با اختلال شخصیت، درماندگی، عاطفه منفی و نیز اختلال عملکرد دارند.

آهی و همکاران (Ahi et al., ۲۰۰۸)، در ایران فرم کوتاه ویرایش اول (۷۵ سوالی) و فنی و همکاران (Fatty et al., ۲۰۱۰)، نیز فرم جدید ویرایش سوم (۹۰ سوالی) را اعتبار یابی کردند. هم‌چنین روایی و پایایی پرسش‌نامه طرح‌واره‌های ناسازگار اولیه روی نمونه‌ای به حجم ۵۷۹ نفر در دو مرحله (مرحله اول، ۳۹۴ و مرحله دوم ۱۸۵) انجام شد. نسخه اصلی این پرسش‌نامه به زبان انگلیسی بود که توسط پژوهشگر به فارسی برگردانده شد و جهت اطمینان از درستی ترجمه و تطابق آن با نسخه اصلی، ترجمه آن برای بررسی

در اختیار دو فرد مسلط به زبان انگلیسی و فارسی قرار گرفت. در نهایت نیز روایی محتوایی آن به وسیله افراد متخصص (روانشناس، مشاور متخصص شناختی درمانی) تعیین و اصلاحات کمی روی آن انجام شد. بدین صورت فرم نهایی پس از چند مرحله بررسی و بازبینی و اعمال اصلاحات جهت اجرای پژوهش آماده شد.

اعتبار و پایایی پرسش‌نامه طرح‌واره‌های ناسازگار اولیه در این بررسی با استفاده از روش آلفای کرونباخ و هم‌چنین دو نیمه کردن، در دختران به ترتیب ۰/۸۷ و ۰/۸۴ و در پسران ۰/۸۴ و ۰/۸۱ و در کل نمونه ۰/۹۱ و ۰/۸۶ به دست آمد و هم‌چنین تحلیل عاملی مشخص کرد که عامل‌های استخراج شده قابلیت بالا و رضایت بخشی دارند.

یافته‌ها

در این پژوهش ۵۲۳ نفر مشارکت کردند که ۶۱ درصد شرکت کنندگان خانم و ۳۹ درصد را آقایان تشکیل می‌دهند که از دامنه سنی ۱۷ سال تا ۸۸ سال با میانگین سنی ۳۶/۹ سال می‌باشند. ۷۴ درصد ازدواج‌ها، غیر فامیلی و ۲۶ درصد فامیلی بوده است. تعداد فرزندان ایشان، به‌طور متوسط ۱/۶ می‌باشد. متوسط زمان ازدواج در بین شرکت کنندگان، ۱۳/۷ سال بوده است. ۴۹/۳ درصد ایشان دارای مدرک دیپلم، ۵/۵ درصد فوق‌دیپلم، ۲۶/۶ کارشناسی، ۱۶/۶ کارشناسی ارشد و ۲/۱ دکترا می‌باشند.

به منظور سنجش پایایی درونی از آلفای کرونباخ استفاده گردید که ۰/۹۵ به دست آمد. هم‌چنین به منظور بررسی روایی محتوایی همگرا از مقیاس سبک‌های مقابله با استرس مشترک از پرسشنامه‌های سبک‌های مقابله زوج‌ها (Bodenmann, ۲۰۰۸) و مقیاس توافق دو نفری از پرسشنامه سازگاری زناشویی (Spanier, ۱۹۷۶) و به منظور بررسی روایی محتوایی واگرا از پرسشنامه آزار عاطفی (Barahimi, ۲۰۰۸) و مقیاس طرح‌واره بی‌اعتمادی از پرسشنامه طرح‌واره‌ها (Young & Brown, ۱۹۹۰) استفاده گردید.

به دلیل غیر نرمال بودن داده‌ها، ضریب همبستگی اسپیرمن در محاسبات لحاظ گردید. ضرایب همبستگی به دست آمده (جدول شماره ۱) نشانگر همبستگی مثبت و معنادار بین پرسشنامه مآش‌گی با پرسشنامه‌های همگرا بوده و تأیید کننده روایی همگرا می‌باشد. هم‌چنین بین پرسشنامه مآش‌گی با پرسشنامه آزار عاطفی همبستگی معنادار منفی به دست آمد که نشان‌گر روایی واگرا می‌باشد. ولی بین پرسشنامه مآش‌گی و مقیاس طرح‌واره بی‌اعتمادی، همبستگی ضعیفی به دست آمد (Acitelli, ۱۹۹۲). همبستگی در سطح ۰/۰۱ معنادار است. در ادامه کار به منظور سنجش روایی سازه از تحلیل عاملی اکتشافی استفاده شد. با توجه به

حجم بالای نمونه می‌توان از نرمال نبودن داده‌ها صرف نظر کرد. شاخص KMO برابر ۰/۹۷ و آزمون بارتلت معنادار بود ($\chi^2=6095.21$, $df=136$, $p<0.001$). بر اساس جدول ارزش‌های ویژه بزرگ‌تر از ۱، یکی است و این تک عامل ۵۸/۰۶ درصد واریانس را تبیین می‌کند. این مقدار قابل توجه و معنادار است. نمودار اسکری نیز تأیید کننده این تک عامل بوده است. تمام ۱۷ گویه در این تک عامل بوده و بار عاملی آن‌ها در دامنه بین ۰/۶۳ تا ۰/۸۳ قرار گرفته است.

جدول ۱- همبستگی‌ها (اسپیرمن)

ماشدگی	راهبردهای مقابله زوج‌ها	سازگاری زناشویی	آزار عاطفی	طرح‌واره بی اعتمادی
۱				
راهبردهای مقابله زوج‌ها	۱			
سازگاری زناشویی	۰/۶۴	۱		
آزار عاطفی	-۰/۶۱	-۰/۶۵	۱	
طرح‌واره بی اعتمادی	-۰/۲۰	-۰/۲۱	-۰/۲۵	۱

بحث و نتیجه‌گیری

هدف این پژوهش هنجاریابی پرسشنامه ماشدگی در فرهنگ و جامعه ایرانی بود. دهه‌ها مطالعات تحقیقاتی نشان داده‌اند که ماشدگی به طور مثبت رضایت متقابل و تعهد به رابطه را پیش‌بینی می‌کند (Alea et al., ۲۰۱۵). همچنین ماشدگی به طور منفی احتمال کاهش بعد کیفیت رابطه و در نهایت جدایی یا طلاق را پیش‌بینی می‌کند (Bohlman et al., 1992). لذا سنجش ماشدگی زوج‌ها، ابزاری بالقوه ارزشمند جهت مداخله زود هنگام برای پژوهش و درمان از جمله در جامعه ایرانی به شمار می‌رود. به منظور سنجش پایایی درونی از آلفای کرونباخ استفاده گردید که آلفای به دست آمده ۰/۹۵ بوده و نشان از همسانی درونی و پایایی بالای پرسشنامه می‌باشد. این نتایج با پژوهش (Topcu-Uzer et al., ۲۰۲۱) شباهت دارد. برای ارزیابی روایی سازه، شاخص‌های CVI و CVR محاسبه و روایی سازه قابل قبول به دست آمد. در ادامه کار به منظور سنجش روایی سازه از تحلیل عاملی اکتشافی استفاده شد. نتیجه تحلیل عاملی، یک

عامل را نشان داد که با پژوهش پرسشنامه نمونه انگلیسی ماشدگی (Topcu-Uzer et al., ۲۰۲۱) همخوان بود. همچنین بین پرسشنامه ماشدگی با مقیاس سبک‌های مقابله با استرس مشترک از پرسشنامه راهبردهای مقابله‌ای زوج‌ها و مقیاس توافق دونفره پرسشنامه سازگاری زناشویی همبستگی مثبت و معنادار به دست آمد که نشانگر روایی همگرایی نسخه ایرانی پرسشنامه ماشدگی می باشد. زمانی که زوج‌ها در روابط خود احساس توافق، حمایت و احترام بیشتری دارند، احتمال اینکه از سطح بالاتری از انسجام و رضایت از زندگی برخوردار باشند، نیز بیشتر است و دلیل آن می تواند این باشد که یک رابطه زناشویی موفق و رضایت بخش می تواند منبع حمایت عاطفی، امنیت و همدلی باشد. از طرف دیگر وجود مشکلات در سازگاری زناشویی (مثل تعارضات مداوم، فقدان صمیمیت و نارضایتی از رابطه)، می تواند به کاهش میزان همبستگی زوج‌ها، افزایش استرس، اضطراب و افسردگی منجر شود (Shahabi & Sanagouye-moharer., 2019). در مورد سازه همگرایی دیگر می توان گفت که مقابله مشترک زوجی شیوه تعامل زوج‌ها را در رابطه با ارزیابی، به اشتراک گذاشتن نیازها و برنامه ریزی برای مقابله و مواجهه با هم برای عوامل استرس‌زا را مفهوم سازی می کند. زمانی که زوج‌ها به صورت یک تیم عمل کنند و به طور مشترک به مشکلات پاسخ دهند از روابط خود در برابر فرسودگی روزانه محافظت کرده، صمیمیت بین خود را تقویت نموده که این احساس صمیمیت باعث تقویت احساس ما شده و به توسعه هویت مشترک کمک می کند (Abedini Chamgordani & Niknejadi, ۲۰۲۲).

بین پرسشنامه ماشدگی با پرسشنامه‌های آزار عاطفی و طرح‌واره بی اعتمادی نیز، همبستگی منفی و معنادار به دست آمد که تائید کننده روایی واگرایی این پرسشنامه می باشد. زوج‌ها با میزان صمیمیت و اتحاد بالا قابلیت بیشتری جهت مقابله با مشکلات و چالش‌ها و تغییرات مربوط به رابطه خواهند داشت و از تعهد زناشویی بالاتری هم برخوردار خواهند بود. بدین صورت میزان آزار عاطفی که شامل غفلت، آزار کلامی، سلطه‌گری و محدودیت اجتماعی می باشد؛ با بالا رفتن صمیمیت و اتحاد بین زوج‌ها کاهش خواهد یافت (Aydogan et al., ۲۰۲۴). علاوه بر این طرح‌واره بی اعتمادی/بدرفتاری، اعتماد را به طور جدی تضعیف می کند که این عدم اعتماد، مانع از شکل‌گیری یک رابطه نزدیک و صمیمی می شود. افراد دارای طرح‌واره بی اعتمادی در برقراری رابطه صادقانه و باز با مشکل مواجه هستند که این امر از شکل‌گیری یک درک مشترک جلوگیری می کند. به هر میزانی که نیازهای فرد در زمینه طرح‌واره بی اعتمادی ارضا نشود؛ میزان رضایت، مشارکت و همراهی در زندگی، توافق و اتحاد در زمینه‌های مختلف و ابراز محبت از سوی زوج‌ها کاهش می یابد که این خود عامل مهمی برای کاهش میزان ماشدگی بین

زوج می‌باشد (Peirouvi & Bahrami, ۲۰۱۷). هم‌چنین بر اساس پژوهش هنجاریایی پرسش‌نامه‌ها شدگی در کشور ترکیه توسط آکوک و همکاران (Üçok et al., ۲۰۲۴) تنها یک عامل در تحلیل عاملی اکتشافی به دست آمد و همسانی درونی پرسش‌نامه نیز ۰/۹۵ گزارش شد که با یافته‌های این پژوهش هماهنگ و همراستا می‌باشد.

نتایج روان‌سنجی بیانگر آن است که این پرسشنامه دارای روایی و پایایی مناسب در جامعه ایرانی بوده و قابلیت ارزیابی میزان درک زوجها از بودن به عنوان بخشی از یک واحد تقابلی را فراهم می‌کند. بر اساس مطالب پیش گفته می‌توان نتیجه گرفت که پرسشنامه ماسدگی قابلیت استفاده پژوهشی و درمانی در جامعه ایرانی را دارا می‌باشد.

References

- Abedini Chamgordani, S., & Niknejadi, F. (2022). Investigating the mediating role of Dyadic Coping and Understanding and Intellectual Coordination in the relationship between Marital Attractions and Marital Quality. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal (RRJ)*, 10(12), 73-84. <http://frooyesh.ir/article-1-3149-en.html>
- Acitelli, L. K. (1992). Gender Differences in Relationship Awareness and Marital Satisfaction among Young Married Couples. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 18(1), 102-110. <https://doi.org/10.1177/0146167292181015>
- Acitelli, L. K., Rogers, S., & Knee, C. R. (1999). The Role of Identity in the Link between Relationship Thinking and Relationship Satisfaction. *Journal of Social and Personal Relationships*, 16(5), 591-618. <https://doi.org/10.1177/0265407599165003>
- Agnew, C. R., Van Lange, P. A. M., Rusbult, C. E., & Langston, C. A. (1998). Cognitive interdependence: Commitment and the mental representation of close relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 74(4), 939-954. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.74.4.939>
- Ahi, g., Mohhamadi far, M. a., & Besharati, m. a. (2008). Reliability and validity of the short form of Young's Schemas Questionnaire. *Psychology and Educational Sciences*, 3(37), 5-20. <https://sid.ir/paper/55767/fa>
- Ahmad, S., & Reid, D. W. (2016). Enhancing the relationship adjustment of South Asian Canadian couples using a systemic-constructivist approach to couple therapy. *Journal of Marital and Family Therapy*, 42(4), 615-629. <https://doi.org/10.1111/jmft.12161>
- Alea, N., Singer, J. A., & Labunko, B. (2015). "We-ness" in Relationship-Defining Memories and Marital Satisfaction. In K. Skerrett & K. Fergus (Eds.), *Couple Resilience: Emerging Perspectives* (pp. 163-177). Springer Netherlands. https://doi.org/10.1007/978-94-017-9909-6_9
- Aydogan, D., Özgülük Üçok, S. B., & Randall, A. K. (2024). Being One and Staying Two as a Couple: Turkish Married Couples' Sense of We-Ness, Psychological Distress, and Common Dyadic Coping. *Journal of Couple & Relationship Therapy*, 23(4), 282-304. <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/15332691.2024.2406812>

- Ayre, C., & Scally, A. J. (2013). Critical Values for Lawshe's Content Validity Ratio: Revisiting the Original Methods of Calculation. *Measurement and Evaluation in Counseling and Development*, 47(1), 79-86. <https://doi.org/10.1177/0748175613513808>
- Barahimi, N. (2008). *The Effect of Choice/Control Training on Emotional Abuse of Couple in Isfahan* [Isfahan University].
- Bodenmann, G. (2008). Dyadisches coping inventar (DCI). http://www.verlag-hanshuber.com/testverlag/spezial/DCI/edit_index.html
- Buehlman, K. T., Gottman, J. M., & Katz, L. F. (1992). How a couple views their past predicts their future: Predicting divorce from an oral history interview. *Journal of Family Psychology*, 5(3-4), 295-318. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.5.3-4.295>
- Carrère, S., Buehlman, K. T., Gottman, J. M., Coan, J. A., & Ruckstuhl, L. (2000). Predicting marital stability and divorce in newlywed couples. *Journal of Family Psychology*, 14(1), 42-58. <https://doi.org/10.1037/0893-3200.14.1.42>
- Chircop, Y. R. (2017). From "Me" to "We": The journey of young married couples' experience towards the co-construction of couplehood. *Institute of Family Therapy Malta*.
- Fatty, I., Motabi, F., Molodi, R., & Zia'i, K. (2010). The factor structure of the Iranian version of the Yang Schema Questionnaire - 232-question form in a non-clinical sample. *New psychological researches (Psychology of Tabriz University)*, 4(16), 227-246. <https://sid.ir/paper/448976/fa>
- Fergus, K., & Skerrett, K. (2015). Resilient Couple Coping Revisited: Building Relationship Muscle. In K. Skerrett & K. Fergus (Eds.), *Couple Resilience: Emerging Perspectives* (pp. 199-210). Springer Netherlands. https://doi.org/10.1007/978-94-017-9909-6_11
- Fergus, K. D., & Reid, D. W. (2001). The Couple's Mutual Identity and Reflexivity: A Systemic-Constructivist Approach to the Integration of Persons and Systems. *Journal of Psychotherapy Integration*, 11(3), 385-410. <https://doi.org/10.1023/A:1016658301629>
- Gildersleeve, S., Singer, J. A., Skerrett, K., & Wein, S. (2017). Coding "We-ness" in couple's relationship stories: A method for assessing mutuality in couple therapy†. *Psychotherapy Research*, 27(3), 313-325. <https://doi.org/10.1080/10503307.2016.1262566>
- Godwin, K. M., Swank, P. R., Vaeth, P., & Ostwald, S. K. (2013). The longitudinal and dyadic effects of mutuality on perceived stress for stroke survivors and their spousal caregivers. *Aging & Mental Health*, 17(4), 423-431. <https://doi.org/10.1080/13607863.2012.756457>
- Gottman, J. M. (2011). *The science of trust: Emotional attunement for couples*. W W Norton & Co.
- Gottman, J. M., & Levenson, R. W. (1999). Dysfunctional Marital Conflict. *Journal of Divorce & Remarriage*, 31(3-4), 1-17. https://doi.org/10.1300/J087v31n03_01
- Halford, W. K., Rhoades, G., & Morris, M. (2018). Effects of the parents' relationship on children. *Handbook of parenting and child development across the lifespan*, 97-120. https://doi.org/https://doi.org/10.1007/978-3-319-94598-9_5
- Jazayeri, R. S., & Sharifi, M. (2012). Comparing the level of spouse emotional abuse and the perception of social support in patients with chronic tension headaches and migraines with healthy people. *Scientific Journal of Legal Medicine*, 17, 87-94, Article 2. <https://www.noormags.ir/view/ar/articlepage/922737>
- Kahn, J. H. (2006). Factor Analysis in Counseling Psychology Research, Training, and Practice: Principles, Advances, and Applications. *The Counseling Psychologist*, 34(5), 684-718. <https://doi.org/10.1177/0011000006286347>
- Kareshki, H. (2019). *Testing and testing in educational and psychological research*. Respected publications.

- KHojaste mehr, R., Naderi, F., & Sudani, M. (2013). The Mediating Role of Dyadic Coping on the Relationship Between Marital Standards and Marital Satisfaction. *Psychological Models and Methods*, 3(vol 3/ no 12), 47-67. https://jpmm.marvdasht.iau.ir/article_291_6ad58d855d89cf3f53045d5989f35496.pdf
- Konstam, V. (2019). *The Romantic Lives of Emerging Adults: Getting from I to We*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190639778.001.0001>
- Long, L., & Young, M. (2006). *Counseling and treatment of husband and wife problems book "Counseling and psychotherapy for problems of couples"* (A. M. Nazari, Trans.). Avai Noor Publications.
- Peirouvi, M., & Bahrani, H. (2017). INVESTIGATE THE RELATIONSHIP BETWEEN EARLY MALADAPTIVE SCHEMAS COUPLES AND MARITAL ADJUSTMENT IN MARRIED STUDENTS OF TEHRAN SCIENCE AND RESEARCH BRANCH. *ROOYESH E RAVANSHENASI JOURNAL*, 6(18), 158-131. <https://doi.org/https://sid.ir/paper/224201/en>.
- Reid, D. W., & Ahmad, S. (2015). Identification with the Relationship as Essential to Marital Resilience: Theory, Application, and Evidence. In K. Skerrett & K. Fergus (Eds.), *Couple Resilience: Emerging Perspectives* (pp. 139-161). Springer Netherlands. https://doi.org/10.1007/978-94-017-9909-6_8.
- Randall A, Bodenmann G. (2017). Stress and its associations with relationship satisfaction. *Current Opinion in Psychology*. 13, 96-106.
- Reid, D. W., Dalton, E. J., Laderoute, K., Doell, F. K., & Nguyen, T. (2006). Therapeutically Induced Changes in Couple Identity: The Role of We-ness and Interpersonal Processing in Relationship Satisfaction. *Genetic, Social, and General Psychology Monographs*, 132(3), 241-284. <https://doi.org/10.3200/MONO.132.3.241-288>
- Reid, D. W., Doell, F. K., Dalton, E. J., & Ahmad, S. (2008). Systemic-constructivist couple therapy (SCCT): Description of approach, theoretical advances, and published longitudinal evidence. *Psychotherapy: Theory, Research, Practice, Training*, 45(4), 477-490. <https://doi.org/10.1037/a0014334>
- Robles, T. F., Slatcher, R. B., Trombello, J. M., & McGinn, M. M. (2014). Marital quality and health: a meta-analytic review. *Psychological bulletin*, 140(1), 187-140. <https://doi.org/doi:10.1037/a0031859>
- Rohrbaugh, M. J., Shoham, V., Skoyen, J. A., Jensen, M., & Mehl, M. R. (2012). We-talk, communal coping, and cessation success in a couple-focused intervention for health-compromised smokers. *Family Process*, 51(1), 107-121. <https://doi.org/10.1111/j.1545-5300.2012.01388.x>
- Ryan, R. M., Couchman, C. E., & Deci, E. L. (2000). Within-person variation in security of attachment: A self-determination theory perspective on attachment, need fulfillment, and well-being. *Journal of Personality and Social Psychology*, 79(3), 367-384. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.79.3.367>
- sanayi, b., alaghemand, s., homan, a., & falahati, s. (2018). *Haas family and marriage scale*. mission.
- Shahabi, S., & Sanagouye-Moharer, G. (2019). The effect of group schema therapy on marital adjustment and marital intimacy in couples in Kerman. *Salamat Ijtimai (Community Health)*, 6(2), 236-243. <https://doi.org/http://doi.org/10.22037/ch.v6i3.22565>.
- Sheldon, K. M., Ryan, R., & Reis, H. T. (1996). What Makes for a Good Day? Competence and Autonomy in the Day and in the Person. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 22(12), 1270-1279. <https://doi.org/10.1177/01461672962212007>
- Singer, J. A., Labunko, B., Alea, N., & Baddeley, J. L. (2015). Mutuality and the Marital Engagement – Type of Union Scale [ME (To US)]: Empirical Support for a Clinical Instrument in Couples

- Therapy. In K. Skerrett & K. Fergus (Eds.), *Couple Resilience: Emerging Perspectives* (pp. 123-137). Springer Netherlands. https://doi.org/10.1007/978-94-017-9909-6_7
- Singer, J. A., & Skerrett, K. (2014). *Positive couple therapy: Using We-Stories to enhance resilience* [doi:10.4324/9780203383995]. Routledge/Taylor & Francis Group. <https://doi.org/10.4324/9780203383995>
- Spanier, G. B. (1976). Measuring Dyadic Adjustment: New Scales for Assessing the Quality of Marriage and Similar Dyads. *Journal of Marriage and Family*, 38(1), 15-28. <https://doi.org/10.2307/350547>
- Stanley, S. M., Rhoades, G. K., & Whitton, S. W. (2010). Commitment: Functions, Formation, and the Securing of Romantic Attachment. *Journal of family theory & review*, 2(4), 243-257. <https://doi.org/10.1111/j.1756-2589.2010.00060.x>
- Topcu-Uzer, C., Randall, A. K., Vedes, A. M., Reid, D., & Bodenmann, G. (2021). We-ness Questionnaire: Development and Validation. *Journal of Couple & Relationship Therapy*, 20(3), 256-278. <https://doi.org/10.1080/15332691.2020.1805082>
- Üçok, S. B. Ö., Aydoğan, D., Topcu, Ç., & Randall, A. K. (2024). Adaptation and Validation of the We-ness Questionnaire in a Turkish Sample. *Bartın University Journal of Faculty of Education*, 13(1), 222-231. <https://doi.org/https://doi.org/10.14686/buefad.1247631>
- Young, E. J., & Brown, G. (1990). *Young schema questionnaire, short form (YSQ-SF)*.
- Young, J. E., Schmidt, N. B., Joiner, T. E., & Telch, M. J. (1995). The schema questionnaire: Investigation of psychometric properties and the hierarchical structure of a measure of maladaptive schemas. *Cognitive Therapy and Research*, 19(3), 295-321. <https://doi.org/10.1007/BF02230402>